

ELŐFIZETÉSI ÁRA:
Egész évre 8 ft, félévre 4 ft, negyedévre 2 ft.
Egyes szám 16 kr.

SZERKESZTŐSÉGI IRODA ÉS KIADÓHIVATAL:
Nagyvárad, Uri-utca 5. sz.
LÁNG JÓZSEF ÉS TÁRSA NYOMDÁJA.

KAPHATÓ:
Kiss Dávid, Kutasi D., Pauker Dániel és Sonnenwirth I
kereskedésében.

TALPRA MAGYARI!

— Márczius 15, negyvenöt év múlva. —

.Hecspáli Fusth Sándor:

A magyarok istenére esküszünk,
Hogy vízvezeteki vizet — nem eszünk!

VESZEKEDNEK A PAPOK.

Veszekednek a papok,
Majd még hajba kapnak,
Jó dolga van mind a két
Nagyvárad lapnak.
Vucskies üti *Csák* Mátét,
A pennáját rágja;
És a concordatumot
Csák fejéhez vágja.

Veszekednek a papok.
Az a hivatásuk;
Melyik hát az erősebb
Gyöpre no, hadd lássuk!
Jó *Radnait* püfföli
Harsány dicső papja,
Márk. Kapós lesz iziben
Laszky Ármin lapja.

Veszekednek a papok.
Még csak az volt hátra,
Ugy sines itt az embernek
Egyéb mulatsága.
Útik egymást doronggal;
Vivnak a küzdterén.
Ennél dicsőbb multság
Hol lehet most kérem?

Veszekednek a papok
Oh de a szószéken
Tudnak a jó páterek
Prédikálni szépen.
S a prédikációknak
Mindig az a vége:
„Legszebb erény, legdicsőbb
Hiveim, — a béke.“

HITELES HIREK.

Névmagyarosítás. *Weiszberger* Lipót jeles ügyvédünk a közeledő végtárgyalás öröme nevével *Begőcsi* Lipótra változtatta.

*

Muszka-kaland. A szép *Nadina* muszkáit nagyon megbámulták a városban, de abból a kis történetből, a mi a rendőrségnél esett meg, úgy látszik, nem voltak valami kedves vendégek a köznép előtt, mert mégis muszka a muszka, ha mindjárt olyan szép Nádiát hozott is magával.

Egy napszámot fordított be a kapitányi szobába.

— Kijózanodtál már?

— Igenis, ki.

— Az rád a panasz, hogy az éjjel a trombitautczában megverted *Csucusi Pétert*.

Nagyot bámult erre az ipsze.

— Ni, hát *Csucusi Péter* volt az?

— Az hát.

— Én biz azt hittem, hogy muszka volt.

*

Távirat. A polgármester tegnap a következő táviratot intézte a városhoz:

«A konverziót nem tudom megcsinálni. Páciban vagytok! Küldjétek rögtön városunk *Neckerét*, *Farkas* *Izidort*, hogy segítsen. Ő a mi pénzügyünk megváltója.

Sal Ferencz.»

MÁRCZIUS 15.

— Általános kimaradás. —

A legpedánsabb asszonynak sem lehetett az ellen kifogása, hogy az ura szerdán éjjel oda bankettezett — hiszen az csak dicséretet érdemel, ha a szelid házi vacsorát feláldozza a még szolidabb férj, csak azért, hogy ott lehessen a hol lelkesednie lehet. Általános kimaradási engedélyt kaptak a nagyvárad i férjek.

A szolid, házi koszon táplált, kerek arcú férjek találkoztak.

— Te is itt vagy?

— Persze. Ma szabad.

— Igen, ma lelkesedünk — egész reggelig.

A ketreczből kiszabadult oroszlán nem fuj olyan nagyot a szabad levegő gyönyörét érezve, mint a férjek akkor. Össze is ültek és feltámadt bennük az ifjúkor hangulata, mikor még koresmai koszon soványodtak meg.

A nyilvános helyeken nyüzsgött a sok idegen nagyvárad ember, a kiket soha-sohá nem lehet látni a kávéházi márvány asztalok és vendéglői fehér abroszok mellett. Igazán érdekes volt nézni őket azokon a szokatlan helyeken.

Éltek is az engedélyvel a férjek alaposan. No, no nem árulkodunk — hiszen nincs mitől megijedniök, hiszen hazafias kimaradás volt az.

Szinte látta az ember azt a képet, mikor a szolid férjek haza kerülven, a virrasztó nők összecepták a kezeiket.

— Szent isten, most jössz csak haza?

— Ejnye, ejnye, hiszen muszaj volt.

— De mit tudtál eddig csinálni.

— Ünnepeltem — a szabadságot.

HFCZPÁLI JUSTH SÁNDOR IZÉIBŐL.

Mit izél az az izé!

Ott voltam Hieronimynél, megmutattam neki az izémet, és beszéltem az izéjével. Kijelentettem előtte, hogy a polgári házasságot, és a zsidók izéjét nem óhajtom, és ha ő ezt még is engedélyezné Nagyváradon, akkor fölmegegyek Szokoly Tamással a király ő Felségéhez, mint a püspökök és megbuktatjuk ketten a kormányt. Persze roppant megijedt erre Hieronimy és füt-fát ígért, azt mondta, hogy minisztertanácsot hív össze e kérdésben és megvizsgálják az izémet, mert Heczpáli Justh Sándorral nem jó ám komázni még a miniszternek sem.

Ugy ám Busch Dávid ur, jegyezze ezt meg magának, hiába írta róla «Volks Zeitung», hogy ő az az ember, a kit Dió Dénes vagy Diogenes vagy hogy hitták azt az urát, a lámpásával keresett. Kereste volna meg az a Dió Dénes ur inkább az ő diplomáját, azt nehezebben találta volna meg.

De azért persze felemelték a fizetését 500 forinttal. Én persze hiába őrzöm évek óta a polgárok izéjét, az én fizetésem nem emeli senki.

Hát mit izél az az izé!

Majd közéjük cserditek én megint, mert látom, hogy addig nem tudnak okosat csinálni a városházán. Most is a nagypiaczon akarják a színházat építeni, a helyett, hogy a Körös-utcán építenék fel, a mint azt a józan ész diktálja.

Követelem, hogy a Körös-utcán építsék fel a színházat, még pedig a grajzlerájommal szemben, mert nálam mindig első a közérdek és a polgárság izéje.

HOVÁ? . . . *

ADÁM ÉS ÉVA VITÁJA A PARADICSOMBAN.

Vigjáték számtalan felvonásban.

Személyek:

Az Ur

Ádám, városatyajelölt a paradicsomban

Éva, a neje

Luczi Ferencz, kigyó

1-ső arkangyal

2-ik arkangyal

1-ső gorilla

2-ik gorilla.

Angyalok, gorillák, mindenféle emlős állatok. — Színhely: a paradicsom, — Idő: a világ teremtése után.

Első felvonás.

A paradicsom legyező pálmái tornyán terpeszkednek a friss, nem rég teremtett nap sugaraiban. Az oroszlanok, tigrisek, krokodélusok, gorillák siketítően bögnek, Ádám hortyogása tulhallatszik minden ordításon.

1-ső gorilla. Ej, de pokolian hortyog ez az Ádám! Fölveri az egész paradicsom nyugalmát.

2-ik gorilla. Ne bántsd szegényt; narkotikus álomba mélyesztette az Ur. Most operálja dr. *Döryvel*: kiszedi az oldalbordáját és feleséget teremt belőle!

1-ső gorilla. Szegény Ádám! Bár csak soká tartana az álma! Bár minél később történne az ébredése . . . Jaj! . . .

(Ez a jaj azt jelenti, hogy gorilla ur fohászzkodását meghallotta gorilláné asszony és a pálmafa tejéről úgy vágott egy kókuszdiót kedves férje kobakjához, hogy még az özönviz után is vakarta a helyét.)

2-ik felvonás.

Éva megszületik. *Ádám* fölébred és bámulatában eltátja a száját.

Ádám: Oh milyen gyönyörű teremtés! Testén a rózsanyílás édes búbája reszket . . . Szeméből angyallélek sugárzik felém. (Térdre roskad) Imádlak!

Éva: (Szemérmesen) Beszéljen uram a papával!

Ádám: A papával? Te kis bohó, hiszen te neked papád nincsen is!

Éva: Uram! ön sérteget! Jó! Megbosszulom magamat és . . .

Ádám: És?!

Éva: És a felesége leszek! Menjünk a paphoz! Azaz, hogy . . .

Ádám: Igen, még először nekünk kell gondoskodni arról is, hogy unokáinkat pap eskettesse össze . . . Hanem tudja mit: lépjünk polgári házasságra!

Éva: Igen, de a polgári házasságot ellenzi az Ur!

Ádám: Dehogy ellenzi! Csak a papok ellenzik! Papok pedig még nincsenek! Ergó —

* A «Nagyvárad» minap közölt egy cikkecskét: 40 év előtti adatot az állandó színház történetéhez. — Lapunk egy barátja szivességéből közöljük mi ezt az adatot, mely sokkal régebb és érdekesebb világot vet arra: mikor indult meg a vita színházunk érdekében.

Éva: Ergó szerethetjük egymást boldogan! Oh Ádám!

Ádám: Oh Éva! (Egymás nyakába borulnak. A nap siet alábukfenczezni az égről. A bakfis angyalok összebujnak és nagy kíváncsisággal és érdeklődéssel tárgyalják a dolgot.)

3-ik felvonás.

Ádám: (ásit)

Éva: (sóhajt)

Ádám: (félre) Ej, mégis unalmas dolog ez a házasság. Az ember végre is jóllakik az örökös csokoládzással és ölelkezéssel... Nem tudok esténként hová menekülni ettől az Évától... Brávó! Nagyszerű ideám támadt! Fölépitjük a nagyváradi állandó színházat és ott töltjük az estéinket!

Éva: Mit építünk?

Ádám: Színházat!

Éva: Színházat! Pompás! Legalább bemutathatom a páholyban az új, fügefalevél toillettemet! (Tap-solva el.)

4-ik felvonás.

Ádám megbizva Busch Dávid arkangyalt, hogy terveket készítsen. Busch arkangyal elkészíti a terveket.

Ádám: Te Éva, hova építsük a nagyváradi állandó színházat?

Éva: Hová? Hát az Eufrát partjára!

Ádám: Ugyan mit gondolsz! Jobb lesz az a *Tigris* mentén.

Éva: Nem és ezerszer nem! Az messze van, oda nem járna el senki!

Ádám: Én parancsolok, én vagyok az ur. A színház büszke homloka a *Tigris* habjaiban fog tükröződni!

Éva: Ádám, te nem szeretsz!

Ádám: Éva, te engem megcsalsz! Te arra a kék fenekű gorillára kacsingatsz!

Éva: Te annak a kancsal páviánnénak adattál a kerubokkal éjjeli zenét!

Ádám: *Tigris*!

Éva: Eufrát!

Ádám: Te kigyó!

Éva: Te majom!

Ádám: Te... te... csuf jószág! Akkora szemölcs van a hátadon, mint egy napraforgó!

Éva: Még te beszélsz? te iszákos gazember! Multkor is félholtan dobtak ki a *Walterből*!

(Éva elájul. Ádám szitkozódva elrohan a *Bundába* és leiszsza magát.)

5-ik felvonás.

Előbbiek. *Luczi Ferencz*.

Éva: (egy fa alatt ül, az állandó színházról gondolkodik, közbe olvassa Hieronymi leiratát az apácza-kérdésről.)

Luczi Feri: (lekuszik a fáról és megcsiklandja Éva rózsás fülecskéit.) Nagysád!

Éva: Huh, milyen utálatos kigyó!

Luczi Feri: Oh bájos Nagysád! Legszebb asszonya a világnak!

Éva: Ej, minő kedves kis gyikocská!

Luczi Feri: Ti színházat akartok építeni, oh gyönyörű Éva! És nem tudjátok elhatározni, hogy hová épüljön? Egyél a tiltott fának gyümölcséből és azonnal megtudod!

Éva: Igazán!

Luczi Feri: Utódaim sohse legyenek kir. tanácsosok, ha nem igaz!

Éva: (mohón szakít egyet a fa gyümölcséből és úgy pofázza, hogy megkapja a kolerát és beszállítják a Rhédey-kerti vendéglőbe és barak-kórházba.)

Luczi Feri: (ravaszul mosolyog.)

6-ik felvonás.

Előbbiek. Ádám. (jön.)

Ádám: Nos, Éva, hát engedsz-e már a 48-ból? Ugy-e, hogy *Tigris*?

Éva: Ettem a tudás fájának gyümölcséből: csak azért is Eufrát!

Ádám: Eufrát? Csak azért is Eufrát! No, megállj, bevádollak az Uristennél! te almatolvaj!

Éva: Igen! Arulkodol? Te hitvány gazficzkó! Oh mennyire bánom, hogy a feleséged lettem!

Ádám: Inkább maradtam volna agglegény, mint Patzauer meg Hollóssy, ha tudtam volna, hogy ilyen csuf boszorkány lesz a feleségem!

Éva: (vércse visongással rohan Ádámra és a hájába markol.) Nesze neked, *Tigris*!

Ádám: (pofon üti Évát) Nesze neked, Eufrát!

Mennydörgés.

Megjelenik az *Ur*.

Az Ur: Micsoda utálatos hajbakapás ez a paradicsomban?

Ádám: Én nyilatkozni fogok a »Nagyvárad«-ban!

Éva: Beszélék *Friedländer* Samuval és megindítom a válópört!

Ádám: (fogvicsorgatva) Uram! Ez az asszony, ez a hűtlen némbér, az Eufrát partjára akarja építeni a nagyváradi állandó színházat!

Éva: (sirva) Uram, ez az örült kucséber azt akarja, hogy a színház a *Tigris* mentén legyen!

Ádám: (összeszorított ököllel) Uram! Ez az asszony almát lopott! Evett a tilos fa gyümölcséből!

Éva: Uram ez az ember ellene akar szavazni a kormány liberális programjának és a zsidók recze-cziójának.

Az Ur: (Felséges haraggal.) Mit? ti így felháborítjátok a paradicsom békességét! Majd adok én nektek állandó színházat! Aló mars kifelé!

(Az arkangyalok megjelennek, kikergetik őket a paradicsomból és utánnuk hajigálják a színházterveket.)

Luczi Feri: (kárörvendően kaczag.) Még se építették föl az állandó színházat!

Tabló.

Pusztóság.

Ádám és Éva a színházterveken ülve sirnak.

Ádám: Hová építsük, hová építsük?... És vajon fölépitjük-e valamikor?

Az Ur.

Mondottam ember, küzdj és bizva bizzál!

(Függöny.)

MEGYEGYÜLÉS UTÁN.

— Ugyan mondd, ki az a *Sternberg* Lázár, a ki mint a lapokból olvasom, a megyegyűlésen a polgári házasság és a zsidók reczepezója ellen szavazott?

— A polgári házasság ellen szavazott. No akkor bizonyosan valami *katholikus pap*.

NAGYVÁRADI APRÓSÁGOK.

Sóhaj. Zenetanár (akit a felesége az ötödik gyermek szülése alkalmával ikerpárral örvendeztet meg): Hála legyen a Magasságbelinek, legalább változatosság kedvéért most már *négykezes* járja . . .

(Ur a szomszédjához, kivel már többször találkozott, de még nevét nem tudja:) Most valami bolondot vagyok bátor öntől kérdezni: mi is az ön neve tulajdonképpen?

— Sajtot kérek.

— Milyent?

— Akármilyent, csak azt kötöm ki magamnak, hogy ne legyen olyan lyukas. A multkoriban legalább is fél font lyuk volt.

A felöltő. Feleség (letéve a lapot): Gyuri, nézd csak, ebben a cikkben az van leírva, hogyan kell megóvni a molytól a hódprémes felöltőket.

Férj: Mit érdekel az téged; hiszen ugy sincs olyan felöltőd.

Feleség: Épen azt akartam az eszedbe juttatni, kedvesem.

Megokolás. Ur: Mit? Tegnap mint szélütött koldult, s ma megint mint pupos kerül elé. Mit jelentsen ez?

Koldus: Ez csak azt bizonyítja, hogy mily gyorsan követheti egyik szerencsétlenség a másikat.

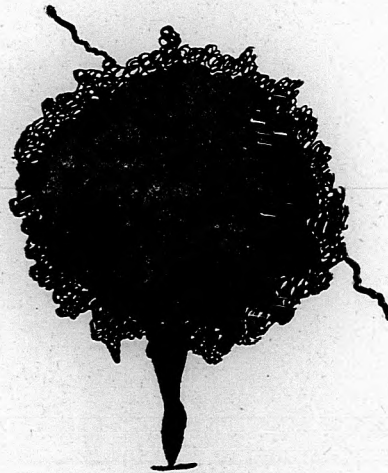
ILLUSZTRÁLT KÉRDÉS.

Miért szeretik a nők jobban a katonákat, mint a czibileket?

(A beérkező válaszokat lapunk jövő heti számában fogjuk közölni.)

TALÁNY.

(Megfejtése a tuloldalón.)

Megfejtés.

DOGMA.

— Megyeegülés után. —

Impozáns volt Bihar
Közgyűlési terme;
Beöthy Ödön szive
Nyilatkozott benne.

Hatalmasat dobbant,
Hogy Bécs is meghallja;
Mi a magyar ember
Lelkes kívánalma.

A javaslat mellett
Úgy maradtak állva,
Mint áthatlan erdön
Egy-egy szilárd szálfa.

Rendületlen állt a
Szabadelvűk serge;
Szánalmassan guggolt
Negyvenegy kis cserje.

Minden hazafias
Magyar kezet fog ma;
Ez az egyetértés
A legszentebb — dogma.

SZERÉNY KÉRDÉS.

— A «Bagoly» levelezése. —

Tekintetes Szerkesztő ur!

A «Nagyvárad» egyik számában olvastam, hogy Deutsch Ignác órnak több qualification megvan az övé *cipő sarkájában*, mint Deutsch Kárl órnak az övé egész lényibe, minélfogvást nem molaszthatom el az alkalmat, megtodakolni, vajjon Deutsch Ignác ór *melik suszternél dolgoztatja* cipőt, hogy én is ott csináltassam az enyém cipőt. Szívélyességit előre köszünve, vadjok alázatos szolgája

Kíváncsi Olodár.

BAKA-LEVÉL BOSZNIÁBÓL.

Cajnica, 1893. Márczius hó 10-én.

Erdélyi Júlcsa drága kedvesemnek

Nagyváradon.

Mielőtt kezemben a serczegő tollal
Érzelmem — melyeket vágyó lelkem forral —
Formába önteném; engedd meg énekem,
«Bocsánat kéréssel» hadd kezdjem énekem.
Mert tudom, hogy vádolsz; bár hibás nem vagyok.
Ha kissé rám hallgatsz, meglátod, hogy *nagy ok*
Az, a mért levelem egy kissé megkésett;
S a mi homlokodra bus barázdát vésett.
— Tudom, hogy csuklottál a mult péntek este
És dobogó szived nem soká kereste,
Hogy: hol emlegetnek? . . . Vélted nem hiába.
Repül el sóhajod bérczes Boszniába! . . .
. . . Pedig édes Júlcsám! — csalódott a szived.
Nem volt Boszniába a mult héten hived.
Mert bizony énekem egész más sorsom volt
Átléptem Metelkán: a *török sorompót!* . . .
Plévjében is voltam. Régi török város,
Minden utczája szük; minden utja sáros;
Hanem: török templom, van vagy harmincz benne
Csak bámultam a sok magas *minaret're*.
Hogy aztán dolgomat sorra elvégeztem,
Utamat a török kaszárnyának vettem.
Mert török katonát még csak festve láttam,
Hogy meg ne nézzem? . . hát biz meg nem álltam.
Ép jókor vezetett jó szerencsém arra:
Rukkoltak ki a nagy-kaszárnya udvarra.
Az egész regiment három sorba állott.
«*Csokjas a szultán!*» háromszor kiáltott.
Megkérdeztem oszt egy negyvennégyes bakát;
Ki itt otthon lévén ki ismeri magát,
Hogy: mit jelentsen ez idegen szokás itt? . . .
«*Most köszönik meg az esteli menaszt,*
A Sultánt éltetik a mért enni adott
S Alláht kéri: sokszor viraszszon rá napot!»
Az utcán szembe jött rám a török basa,
Mindig azt hallottam, nagy annak a hasa;
De most már nem hiszem, mondja akárki bár
Mert szememmel láttam: olyan mint egy agár.

Hanem a sok török magát földhöz vágta,
Mikor ő kigyelmit közeledni látta.
— Hatodikán délbe haza érek végre,
Csak bámulva vetem a szemem az égre.
Csak nem üldöz talán örökre az átok? . . .
Csak nem álom talán megint a mit látok?
A *kaszinó* előtt, egymás hegyin — hátán
Állott a sok bosnyák. — Mi lehet ez? . . . Hát tán:
Pénzt osztogatnak itt? — gondolám magamba;
Hát egyszer csak *«csin-bum!»* — beleüt a *banda*.
. . . Szerencsére arra hoz a szél egy bakát.
— Ni hé! — szólítám meg, — hogy is hijják magát:
. . . Miféle banda ez? . . . Vagy miféle ünnep? . . .
A baka csak rám néz . . . csak hümmget . . . csak ümget:
«Ne bolondozzon már a fráter ur vélem
Mint, hogyha nem tudná? . . . — No csak ne izéljen
Kend, hanem szóhoz, mert az ördög elkapja! . . .
«Hát kérem ma van: az *örnagy ur névnapja*.
Ez pedig a hetvenhármasok bandája;
Gorázdáról küldték átál Cajnicára.
Meg — a mit oly sokan nem érnek el soha:
Egy kapitány urnak van jubileuma;
Mert, hogy szolgál: ma van *«harmincz éve»* épen.
Eztet ünneplék a tiszt urak oly szépen! . . .
Azt osztán már büszkén mondhatja el bárki,
Nemcsak Nagyvárad tud ünnepélyt csinálni.
Voltak üdvölvések. Este égett máglya,
Egész Metalkáig ellátszott a lángja.
Száz színes lámpijon lebegett a légbé;
Hanem az ünnepélyt nem fejeztük még be.
Elöl a tiszt urak, a muzik meg hátul
— Megvilágítva a sok színes lámpátul. —
Most következünk mink — a csapat mögötte,
Hátrébb meg az egész Cajnica követte.

Mentünk az örnagy ur lakása elébe;
A szobája egyik ablakához érve:
Kivántuk, hogy sok ily örömnapot érjen.
S egy szívvel lélekkel kiáltottuk *«Éljen!»*
Reggel öt óráig muzsikált a banda,
Éjfélíg az egész Cajnica hallgatta.
Ilyen szép ünnepélyt nem egy hamar érnek,
Tudom, hogy róla még sokáig regélnek.
És most kedves Julcsám! — a viszontlátásig! . . .
— Sajnos, csak papíron — a mig majd egy másik
Levelem olvasod, a jövő hét végén;
De a te leveled előbb várom még én.

Szerető kedvesed
Kozma Pista
gefráter.

A «BAGOLY» ÜZENETEI.

H. F. Helyben. Jövő héten proklamáljuk azt, a mire ön olyan nagyon kíváncsi. Már addig csak legyen türelemmel. — **L. L.** Helyben. Persze, persze! Még csak az van hátra, hogy az ön zöngeményeit adjuk ki. Hogy is gondolhatott ilyet! — **Anonym.** Csinos s főképp a pointje sikerült és épen azért itt közöljük *«Egy varróledny»*-hoz intézett versének utolsó szakaszát:

Még egyszer és utoljára, Csókolj te is, ha csókollak
Kérlek szép varróledny téged, S ölelésre ölelj bátran,
Tapintatos szerelmemnek A-t a szeszélyes tüt pedig
Ne vess kegyetlenül féket. Felejtse ott a varrólednyben.

Pater. Helyben. A «Magyar Állam»-nak tessék beküldeni tisztelendő ur, a mi olvasó közönségünk megcsömölene az ilyen reformtervektől.

Felelős szerkesztő: FEHÉR DEZSŐ.

Kiadótulajdonos: LÁNG JÓZSEF ÉS TÁRSA.

HIRDETÉSEK.

LEBOVITS J. RUDOLF
férfi-szabó, Nagyvárad, Olaszi,
Fő-utca, Nyiry-ház
(Bartsch palotával szemben.)

Van szerencsém a n. é. közönséget értesíteni, hogy a tavaszi időnyre rendelt angol, francia és brünni szöveteim meérkeztek s azokból rendkívül jutányos áron, mérték szerint készítek

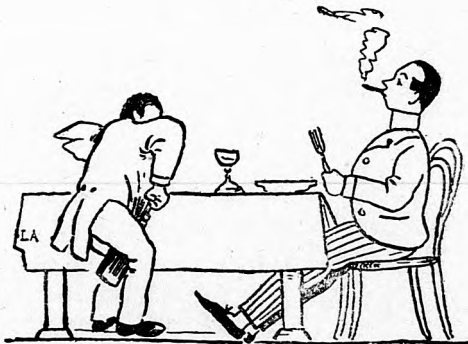
férfi öltönyöket.

Midén bátor vagyok a mélyen tisztelt közönség figyelmét azon körülményre felhívni, hogy levásárlásaimnál tekintettel voltam arra, hogy raktársamat a legújabb divatu s legjobb minőségű szöveteikkel szereljem fel, törekvésem oda irányul, hogy szolid és pontos kiszolgálás által, megrendelőim nagybecsű bizalmát részemre állandóvá tegyem.

A n. é. közönség szíves jóindulatát kérve, vagyok kiváló tisztelettel

Lebovits J. Rudolf,
férfi-szabó.

WALTER ÉTTERMÉBEN.

Akárki mit mondjon, mégis szép az élet,
Főleg ha az ember *Walter* kosztján élhet.
Uj az ő étterme, de a hora ócska
És e mellett huzza *Hanza*, meg *Rács* Jóska.
Hogyha én, mint *Voszka* száz milliót lennék
Reggeltől estélig csak *Walternél* lennék.

HOGY ÉLHET VALAKI 100 ÉVIG?

— Mondja csak Iczig komám, hogy lehet azt elérni, hogy az ember 100 éves legyen.

— Nadjon edjszerően. Ha maga 100 évig fogja inni azt a kitőnő magyarádi bort, és 100 évig enni azt a pompás almákat és déli gyölmölcsöket meg szőlőt, a mit a *Mertz Nándor* nagy-kőrös-őtczai baltjában árálnak, akkor biztosithatok magát, hogy 100 esztendőös koráig meg nem hal.

Barátom! hallottad, hogy Schossberger J. férfi ruha üzlete Zöldfa-utczán, a Zöldfa kávéház mellett, milyen átalakításon ment keresztül? Ujjonnan berendezte és a mi fő, már nem kell alkudni, mert olyan keveset kér, hogy nem is érdemes; és még hozzá a legelegánsabb és legujabb; mindenkinek figyelmébe ajánlom a saját érdekében.

SZENSZKY M.

férfi-szabó-terme

NAGYVÁRAD, Olaszi, Karaguly-ház I-ső emeletén.

Ajánlja a n. é. közönség és mélyen tisztelt vevőinek a **legjobban** berendezett **bel- és külföldi**, továbbá **londoni különleges finom szövetekből álló nagy rak-tárát.**

Az új évad alkalmára a legujabb divatu tavaszi és nyári szövetek dús választékban megérkeztek. A szabásokat a legujabb divat szerint ezután is személyesen végzem s a megrendelések elkészítése saját műhelyemben történik.

A n. é. közönség és t. megrendelőim becses pártfogását kérve, vagyok

teljes tisztelettel

Szenszky M.